

[Socialministeren]

Taanquist har lige taget nogle af besvarelsene op vedrørende det; andre ordførere har henvist til betænkningen, og jeg mener også, at vi i de formuleringer, der er givet her, helt er dækket ind mod de urimelige beskyldninger, som ikke mindst fru Nathalie Lind har gjort sig til talsmand for.

Hr. Brixtofte spurgte direkte til kronikken i Jyllands-Posten i dag. Det er meget tydeligt, at de to forfattere ikke er klar over, hvad det er, vi har tænkt os at gøre på dette område. Jeg citerer fra kronikken, hvor de skriver:

»Efter forslaget skal de pågældende derfor i tiden frem til barnets fyldte 18. år selv bære de merudgifter, der er knyttet til handicapet. Efter omstændighederne kan det dreje sig om meget store beløb.«

Jeg er helt sikker på, at jeg ikke over for medlemmerne af socialudvalget behøver at gentage, hvad vi har skrevet i betænkningen, og hvis de to forfattere havde set det, tror jeg, at de ville have set anderledes på de problemer, de med rette kunne trække frem, hvis der var tale om den ordning, som de synes at forudsætte. Men det er der altså ikke.

Vi søger ikke, kan jeg sige til hr. Brixtofte, en ny bemyndigelse i forbindelse med hjælpemidlerne. Jeg har bare fundet det korrekt, da der også var en indtægtsregulering på dette område, at oplyse udvalget om det, selv om det er en administrativ foretælse at ændre den slags ting. Det forstår jeg at vi kommer til at drøfte i det samråd, hr. Brixtofte har bedt om at få efter denne behandling her i salen.

Hr. Brixtofte gentog den meget ejendommelige argumentation, som har været fremme nogle gange, nemlig at når man tager fat på socialindkomstbegrebet og tager fat på spørgsmålet om ejerboligerne og anden form for formue, så rammer man kun de pensionister, der har pensionstillæg, men ikke dem, der ikke har det. Nej, hr. Brixtofte, det gør man ikke. Det har socialdemokratiet og andre partier for længst sørget for at man ikke gør. Derfor drejer den diskussion, vi fører her i dag, sig om, hvor vi skal spare hos dem, der i dag får sociale ydelser, selvfølgelig ikke hos dem, der ikke får. Som vi har understreget det adskillige gange, er ejerboligen taget helt ud i forhold til pensionisterne, og det finder vi væsentligt, og det er der flere der har argumenteret for.

Så må jeg måske læse en enkelt leder for hr. Brixtofte fra en venstreavis, skrevet af en tidligere venstreminister, for det er jo ikke sikkert, at hr. Brixtofte får tid til at læse alt, hvad der bliver skrevet i provinspressen. Horsens Folkeblad skriver i lederen den 12. maj om socialindkomsten – jeg skal lade være med at tage den første del med, som mere refererer til, hvad det drejer sig om:

»Tankegangen i hendes forslag er, at sociale ydelser som børnetilskud, studiestøtte, fripladser i institutioner og pensionstillæg skal forbeholdes folk, der har vanskeligt ved selv at skaffe pengene. De mennesker, som har bragt deres skattepligtige indtægt ned ved f.eks. opsparingsordninger, eller som har penge ved siden af som formue, skal derimod betale selv.

Den tankegang bør borgerlige politikere være forsigtige med at afvise, især i en sparetid. De eksempler, som hendes forslag er blevet kritiseret med, er ikke særlig gode. De drejer sig typisk om folk, der har huse til 1 mill. kr. og har betalt husgælden ned. Man siger, at det er urimeligt, at disse mennesker »skal drives fra hus og hjem«, en af tidens slemme floskler, og at de jo ikke kan sælge en del af huset fra. En sådan kritik er urimelig. Mennesker med gældfri millionvillaer er ikke så dårligt stillede, at de behøver sociale tilskud. Nok kan et hus ikke sælges bid for bid, men det kan belånes eller byttes med et mindre. Der er jo ikke tale om at tage noget fra de pågældende mennesker. Der er tale om at lade være at give dem tilskud.

Borgerlige politikere og skribenter skal passe på ikke at lade sig indfange af et velstandsklynkeri, hvor det gøres til en tragedie, at folk, der kan betale for sig selv, også kommer til det.«

Fru Agnete Laustsen havde også nogle bemærkninger. Jeg skal ikke gå ind på meget af det, det meste har vi diskuteret tidligere, bare sige om citatet fra socialchefernes udtalelse, at fru Agnete Laustsen godt ved, at den bemærkning blev sendt frem, før socialcheferne kendte det forslag, vi behandler i dag. Vi anvendte nemlig en procedure, hvor vi havde en meget tæt kontakt til Kommunernes Landsforening og var igennem en række forskellige udkast, før vi nåede frem til det endelige, fordi vi ikke ønskede store administrative udgifter ved at indføre denne ordning. Socialcheferne reagerede overhovedet